

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **A.. K.**, bytom E.zastúpeného JUDr. Vladimírom Mazalanom, advokátom, so sídlom: Partizánska 10, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: **FELBERMAYR SLOVAKIA, s.r.o.**, so sídlom: Galvaniho 24, 821 04 Bratislava, IČO: 35 801 328, zastúpeného spoločnosťou Šiška & Partners s.r.o., so sídlom: Palisády 33, 811 06 Bratislava, **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrada mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8 C 22/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. apríla 2014, sp. zn. 14 Co 615/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 69,91 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vladimíra Mazalana, č. X. vedený v T., do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvého stupňa“) čiastočným rozsudkom z 12. marca 2012, č. k. 8 C 22/2010 - 43 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu zo strany žalovaného listom zo dňa 14. decembra 2009 je neplatné. Ďalej rozhodol, že o nároku na náhradu mzdy a trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k názoru, že žaloba je v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru dôvodná vzhľadom k tomu, že nebola splnená zákonom stanovená hmotnoprávna podmienka pre okamžité skončenie pracovného pomeru, ktorou je skutkové vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru a to tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. apríla 2014, sp. zn. 14 Co 615/2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a po tom, čo sa podrobne oboznámil s výsledkami dokazovania na súde prvého stupňa, ako aj s odvolacími námietkami žalovaného. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci, vec posúdil správne po právnej stránke a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil, pričom na toto odôvodnenie zároveň poukázal. K dôvodom napadnutého rozsudku vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného doplnil v odôvodnení svojho rozhodnutia nasledovné: *„okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom zo dňa 5.6.2009 po formálnej stránke nespĺňa zákonné podmienky pre jeho platnosť. Zákon vyžaduje, aby takýto právny úkon obsahoval zrozumiteľné a jasne vymedzené dôvody okamžitého prepustenia zamestnanca tak, aby bolo jednoznačné akého konkrétneho porušenia pracovnej disciplíny sa dopustil a kedy; a aby bolo možné vyhodnotiť, že ide o tak závažné porušenie, že odôvodňuje použitie tohto výnimočného opatrenia. Zo znenia sporného právneho úkonu však nie sú zistiteľné základné náležitosti: čas porušenia pracovnej disciplíny a skutkové vymedzenie konkrétneho porušenia pracovnej disciplíny. Tento nedostatok je nekonvalidovateľný dodatočným výkladom zamestnávateľa, ktorý treba preukazovať až vykonaným dokazovaním.“* Keďže podľa odvolacieho súdu nie sú splnené formálne podmienky platnosti predmetného právneho úkonu žalovaného, bolo by podľa odvolacieho súdu nadbytočné vykonávať dokazovanie na zistenie, či sa žalobca skutočne dopustil porušenia pracovnej disciplíny a ak áno, či v intenzite odôvodňujúcej jeho okamžité prepustenie z pracovného pomeru. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil zistený skutkový stav a dospel k správnym právnym záverom. Náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalobcovi odvolací súd nepriznal z dôvodu, že si ju písomne nevyčísľil v lehote troch pracovných dní odo vyhlásenia rozsudku.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vydania takéhoto rozhodnutia sa domáhal z dôvodov, že súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a to tým, že mu postupom oboch súdov bola odňatá možnosť navrhovať dôkazy, čo malo byť následkom predčasného vyhodnotenia zo strany súdov oboch stupňov, rovnako mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu z 25. septembra 2012, čím nemal možnosť sa k nemu vyjadriť a súd bez nariadenia pojednávania a bez prejednania veci rozhodol. Prípustnosť

dovolania odôvodňuje žalovaný aj tým, že sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Zároveň namieta aj inú vadu konania podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., z dôvodu, že ani jeden zo súdov náležite nezistili skutkový stav, keď nezistovali rozhodujúce skutočnosti napriek tomu, že boli tvrdené a boli navrhnuté dôkazy; ďalej aj nesprávne právne posúdenie podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., z dôvodu, že súd prvého stupňa a odvolací súd jednoznačne nesprávne právne vec posúdili, keď nesprávnou interpretáciou príslušnej právnej normy dospeli bez ďalšieho k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k splneniu formálnych a obsahových náležitostí okamžitého skončenia pracovného pomeru, pretože nebol jednoznačne vymedzený skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Podľa žalovaného sa odvolací súd nevysporiadal s argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní, s jeho žiadosťami o doplnenie dokazovania v súvislosti s neúplne zisteným skutkovým stavom, ale ani jeho argumentáciou o porušení povinnosti zo strany žalobcu. Podľa žalovaného odvolací súd svoj postup v napadnutom rozsudku neodôvodnil, čo malo za následok nepreskúmateľnosť rozsudku. V dovolaní žalovaný zároveň žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu, že v právnej veci žalobcu proti žalovanému nebolo v konaní pred súdom prvého stupňa zatiaľ rozhodnuté o náhrade mzdy žalobcu z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Podľa žalovaného súčasným vedením konania na súde prvého stupňa v časti rozhodovania o náhrade mzdy žalobcu po dobu vedenia dovolacieho konania dôjde k neúčelnému navyšovaniu nákladov účastníkov sporu. Žiadosť o odklad vykonateľnosti odôvodňuje aj tým, že ak dovolací súd vyhovie podaniu, má záujem požiadať súd prvého stupňa, aby v prípadnom výroku svojho rozhodnutia, ktorým aj keď vysloví neplatnosť skončenia pracovného pomeru, po náležitom zistení skutkového a právneho stavu, súčasne vysloví, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcu aj naďalej zamestnával.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie odmietnuť a návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákona pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom nejde ani o jeden z potvrdzujúcich rozsudkov uvedených v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerlal na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré priznáva platná právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol už vo viacerých svojich rozhodnutiach, pokiaľ bolo rozhodnutie súdu vydané na základe neúplne zisteného skutkového stavu, neznamená to bez ďalšieho, že je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O procesnú vadu spomínanej povahy ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať jeho procesné práva, najmä právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom prednesu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). Zo spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo odňaté niektoré z uvedených procesných práv.

Podľa § 214 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (ods. 1). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (ods. 2). V zmysle citovaného ustanovenia odvolací súd môže o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania vždy, ak nie je daný ani jeden z uvedených dôvodov, pričom oprávnenie na ich posúdenie má výlučne odvolací súd; ten zvažuje, či treba dokazovanie doplniť alebo zopakovať (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a posudzuje existenciu dôležitého verejného záujmu, ktorý je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov konania mohla byť významná i pre iné subjekty.

V prejednávanej veci mal odvolací súd v čase rozhodovania (ako to vyplýva z jeho rozhodnutia) za to, že súd prvého stupňa dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci, nakoľko vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, zástupcov účastníkov a listinnými dôkazmi, a preto odvolací súd nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť alebo zopakovať, keď konštatoval, že rozsudok okresného súdu vo veci samej je potrebné podľa ust. § 219 ods.1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Rovnako v konaní pred súdom prvého stupňa súd nerozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 115a O.s.p., a vo veci nebol daný ani dôležitý verejný záujem v zmysle vyššie uvedeného výkladu.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nebol splnený ani jeden z dôvodov pre nariadenie pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p., takže odvolací súd nebol povinný v predmetnej veci nariadiť pojednávanie; mohol postupovať podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a pokiaľ pojednávanie nenariadil, neodňal svojim postupom žalovanému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný namieta, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť navrhovať dôkazy. Dovolací súd nezistil existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu prvostupňovým súdom, vyplývajúceho z ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 O.s.p. Pokiaľ ide o argumentáciu (námietku) žalovaného, a to ohľadom nevykonania určitého dôkazu, je treba uviesť, že takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (porovnaj R 125/1999). Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovaného nie je postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Procesné dokazovanie je objektívnym právom upravený postup

občianskoprávneho súdu, ktorého cieľom je získanie skutkových a právnych poznatkov významných pre rozhodnutie vo veci samej. Procesné dokazovanie je výhradne zákonom upravený postup súdu. Na procesné dokazovanie je jediným oprávneným subjektom súd. Len súd je v rámci jeho právomoci oprávnený a povinný vykonávať procesné dokazovanie. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 237 O.s.p. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach R 37/1995, R 125/1999 (ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázkami, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (porovnaj I. ÚS 52/03).

Dovolacia námietka o odňatí možnosti konať pred súdom žalovanému tým, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu, nie je opodstatnená. Podľa názoru dovolacieho súdu (porovnaj aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 186/2013, I. ÚS 498/2011 a IV. ÚS 283/2011, a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 277/2013, 3 Cdo 129/2011 a 3 Cdo 258/2012), nedoručenie vyjadrenia k opravnému prostriedku nie je porušením zásad spravodlivého

súdneho konania, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda ak vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). V zmysle § 209a ods. 1 O. s. p. platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O. s. p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov na vyjadrenie k odvolaniu; iná povinnosť mu z týchto ustanovení nevyplýva. Nemá teda povinnosť predložiť účastníkovi konania spätne na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku.

Súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania – je iba na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť. Pokiaľ má k dispozícii potrebné argumenty, ako aj pri dodržaní dikcie § 209a O. s. p., pristúpi k rozhodnutiu vo veci samej (porovnaj aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 19/2012). Preto odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie zásady „rovnosti zbraní“ nezakladá bez ďalšieho sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. februára 2012 sp. zn. 1 Cdo 17/2011).

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu by vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu iného účastníka konania malo byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu má zásadný vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania a k opakovaniu argumentov, ktoré už boli v konaní prednesené. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak, popiera samotný zmysel právnej úpravy).

Dovolací súd vzal v danom prípade na zreteľ individuálne okolnosti prejednávanej veci a pristúpil k skúmaniu, či vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného malo zásadný vplyv na rozhodnutie dovolacieho súdu. Dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia žalobcu

k odvolaniu druhej procesnej strany (žalovaného) bolo v preskúmvanej veci z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. právne irelevantné, lebo toto vyjadrenie – ako vyplýva zo spisu – obsahovalo len rekapituláciu a zhrnutie dovtedajšej argumentácie žalobcu a nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o opravnom prostriedku žalovaného. Odvolací i prvostupňový súd dodržali zásadu rovnosti zbraní i ústnosti konania. Postupom odvolacieho súdu preto nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Keďže dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

V danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odporcu ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný žalobca v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania v sume 69,91 € za jeden úkon právnej služby, a to

za písomné podanie – vyjadrenie k dovolaniu z 24. septembra 2014 (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol žalobcovi. Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, t.j. jedna trinástina výpočtového základu 61,87 € + režijný paušál (8,04 €).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová